

retsdom kan stille sig af med et slikt som Krigsmænd ubrugeligt Individ, ere satte vel høit ligesom det erkendes, at Bestemmelsen ikke vil faae stor Betydning for Skibe paa Logt. Det kunde tillige fra et vist Synspunkt have været hensigtsmæssigt, at Loven havde givet mere bestemte Forfrister om, hvorledes de uvoorne Individer, uden at samles i en særegen Straffesafdeling skulle fryselsættes og holdes i Ate; men da den nuværende Marine- og Krigsminister har udtalt, at han ikke deri faae nogen uoversigelig Vanskelighed, tror Udvalget at kunne tilraade Landstinget at afviescere ved Forslagets Bestemmelser i saa Henseende i Tillid til, at Krigsbestyrelsen vil vide at ordne denne Ting paa en saadan Maade, at det, ved Dom at blive fjernet fra sin Afdeling, virkelig bliver til en Lillægsstraf, som det jo er bestemt til at være, uden at Mennekelighedens Fordringer trædes for nær, og det tillige paa en saadan Maade, at ikke een eller nogle enkelte af Hærens Afdelinger belemses med hele den øvrige Hærs uvoorne Individer.

Fjernelse efter Dom fra Afdelingen er den Lillægsstraf, som i Reglen vil ramme den samme Klasse af Individer, der efter de i de sidste 35 Aar gjældende Bestemmelser have været hjemfaldne til Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse. Blandt de af en saadan Nedsettelse flydende Retsvirkninger bortfalder selvfølgelig den, at Bedkommende kan underkastes korporlig Straf, da enhver saadan er udelukket ved Straffelovs-Udskætt. I Landstinget har man tidligere troet at burde fastholde den anden Side af hin Nedsettelses Virkninger, nemlig Beroelsen af Nationalkassen; men Udvalget tror at turde tilraade Thinget at lade denne sidste Lillægsstraf bortfalde i Betragtning af, at egentlige Vressstraffe ellers ikke længere kendes i den danske Lovgivning, samt at en Mand vil kunne blive dømt til at fjernes fra sin Afdeling, uden at have begaaet nogen enkelt i den offentlige Mening vanærende Handling, medens Fjernelse fra Afdelingen ikke vil være en nødvendig Lillægsstraf til Straffen for saadanne vanærende Forbrudelser mod den borgerlige Retsorden som Tyveri, og deslige. Den Eftertjeneste, som tidligere Lovudkast have paabudt, ikke som Lillægsstraf, men som Æquivalent for den Tjeneste, en Mand har forsvømt ved at tilbringe længere Tid end 5 Dage i Arrest, vilde formentlig være saa vanskelig at ordne paa en saadan Maade, at den kunde give noget reelt Udbytte for Mandens Uddannelse, at Udvalget ikke ser tilstrækkelig Grund til at stille Forslag i denne Retning.

Udvalget tror at kunne tilraade Thinget at gaa ind paa den i Lovforslagets § 199 foreskrevne Begrænsning af de saakaldte Disciplinarmidlers Anvendelse ved Tjenesten iland, da tilsvarende

Regler allerede ad administrativt Veie ere indførte ved Hæren.

Den i den danske Hær fra gammel Tid bestaaende Ret for enhver Krigsmand til under sædvanlige Forhold, naar der er tilkjendt ham en arbitrær Straf, at forlange sin Sag paakjendt ved Krigsretsdom, er foreslaaet nærmere bestemt saaledes, at en saadan Henskydning af Sagen under Krigsretten ikke som hidtil skal medføre nogen Skærpelse af Straffen, selv naar Retten skjønner, at den arbitrære kjendte Straf har været rigtigt og forsvarligt tilmaakt. I og for sig finde nogle af Udvalgets Medlemmer intet Urigtigt i, at der kjendes en Lillægsstraf, en Slags „Bøde for unødigt Trætte“ i saadanne Tilfælde, hvor den Skyldige har været sig sin Brøde fuldt bevidst, og hvor den arbitrær kjendte Straf aldeles aabenbart ikke har overskredet det for Tilfældet passende Maal; og det har i Pragis været paa denne Maade, at hin Bestemmelse om skærpet Straf har været brugt af Krigsretterne. Naar Udvalget dog tror at kunne tilraade at blive staaende ved den Affattelse, Folkethinget har givet Bestemmelserne i § 199 om dette Forhold, faa er det, fordi Sagen i Pragis turde have liden Betydning, eftersom Erfaringen snart vil lære, at den arbitrære Afgjørelse af de sædvanlige militære Forseelser i Reglen vil falde mildere end Krigsrettens Dom efter den skrevne Lov. Dette er Noget, som ligger i Sagens Natur, idet den store Fordel, at den arbitrære Straf i Reglen kan følge selve Forseelsen lige i Hælene, gjør det forsvarligt at bedømme Sagen mildt og med Jagttagelse af Hensyn, som mindre let ville komme frem overfor en Krigsret.

At lade strengt Fængsel paa Vand og Brød udgaa af den arbitrære Straffemyndigheds Omraade, er Noget, Udvalget antager, at man uden Betænkelse kan gaa ind paa.

De Endringer i en hel Række af Lovudkastets Paragrafer, som Folkethinget har foretaget i det Diemed at gjøre deres Anvendelse paa Tjenesten og Forholdene til Orlogs mere umiddelbart forstaaelig og tydelig, give ikke Udvalget Anledning til nogen Indvending og have meget væsentlig bidraget til, at medunder tegnede Forsiens har kunnet slutte sig til Lovforslaget.

Ved Lovudkastets Slutningsbestemmelse i § 201, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Juli iaar, har den tidligere, nu aftraadte Krigsminister yttret nogen Betænkelse med Hensyn til, hvorvidt Krigsbestyrelsen med saa kort Frist vilde kunne tilendebringe de nødvendige Forberedelser til Overgangen til den nye Strafferet, og navnlig om de i § 199 forudsatte kongelige Anordninger, der skulle fastsætte de nærmere Regler om Straf uden Dom, til den Tid kunde blive færdige. Sigeledes anse nogle af Udvalgets Medlemmer det for mindre heldigt, at Overgangen